

ἀλλὰ ἐπιστημονική ὑποτροφία, γιὰ νὰ κάνη ταξεί-
δικ στὴ Νόρβηγαν κι' ἄλλες ἀπόμακρες ἀκτὲς τῆς
Νορβηγίας καὶ νὰ σπουδάσῃ τὸ χαρκατῆρα τοῦ λαοῦ,
τὸν τρόπο τῆς ζωῆς καὶ τὴ φύση». Καὶ γιὰ ἐξό-
φληση τῆς ὑποτροφίας μὲς ἔδωσε τὰ διηγήματα ἀπὸ
τὴ Νόρδλαντ καὶ τὸ Τρικίταριο αὐτὸ Μέλλον». Ἀργό-
τερα ἐπῆρε κι' ἄλλη ὑποτροφία γιὰ νὰ μορφωθῇ ὡς λο-
γοτέχνης ταξιδεύοντας στὸ ἐξωτερικὸ ἐξακολούθησεν
ὅμως τὸν ἴδιον δρόμον—ὁ Λόδσεν κι' ἡ γυναίκα του—
ἔκαμε ἀρκετὲς δοκιμὲς γιὰ τὸ νεώτερο μυθιστόρημα
μὲ τὸν *Θωμὰ Ρόσς* καὶ τὸν *Ἀντισμ Σράνιερ*, ἀλλὰ
αἰσθάνεταί μιὰ ἀβεβαιοτητα καὶ ξαναβρίσκει τὸν
μῖτον μὲ τὴ *Ρούτλαντ* καὶ τὸ: *Τράβα μέρος*.

Τὰ μυθιστορήματα αὐτὰ τοῦ Γιόνας Λίε ἀπὸ τῆς
ζωῆς τοῦ Νορβηγικοῦ λαοῦ δὲν παρουσιάζουν τὸ γε-
νικὸ ἐκεῖνο σφάλμα, ποὺ οἱ περιγραφὲς τῆς λαϊκῆς
ζωῆς συχνότατα παρουσιάζει, τὸ ὅτι δηλαδή ἡ
λαϊκὴ ζωὴ φαίνεται μόνο ἀπ' ἑξῶ. Ὁ Γιόνας Λίε
βλέπει κι' ἀπὸ μέσα, ἡ ψυχολογία του γίνεται ὅλο
καὶ πρὸ βραχύτερη κι' αὐξάνεται σταθερὰ ἡ δύναμη
του νὰ περιγράψῃ πρὸ πολυσύνθετους ἀνθρώπους καὶ
περιστάσεις. Κι' ἔτσι, εὐθὺς μετὰ τὸ 1880 βρίσκε-
ται ἐντελῶς ἐξωπλισμένος γιὰ τὸ νεώτερον ρεαλιστικὸ
μυθιστόρημα.

(Ἀπὸ τὸ Νορβηγικόν)

I. ΧΡΥΣΑΦΗΣ

NUIT PROFONDÉ

Στὴ βαθεῖα τῆς ζωῆς μου νυχτιό,
στὸ πηχτὸ ποὺ μὲ ζώνει σκοτάδι,
μιά σου πόθησος, μιά σου ματιὰ
νὰ μοῦρθεῖ σὰν οὐράνιο ἓνα χάδι.
Στὴ βαθεῖα τῆς ζωῆς μου νυχτιά,
μιά σου πόθησα, μιά σου ματιὰ.

Στὴ βαθεῖα τῆς ζωῆς μου νυχτιά,
σὰν καὶ πρῶτα, νάρθεις καρτερῶ σε,
φῶς νὰ ρήξεις μὲ μιά σου ματιὰ . . .
μὰ τοῦ κάκου, Καλή μου, καλῶ σε,
στὴ βαθεῖα τῆς ζωῆς μου νυχτιά
φῶς νὰ ρήξεις μὲ μιά σου ματιὰ.

(Ἀπὸ τὰ Γαλλικά).

NATIBE

ΚΡΙΤΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

Δήμου Τανάλια: ΤΟ ΦΩΣ ΠΟΥ ΚΑΙΕΙ, 1922

Μὲ δὴν τὴ βιβλιοπλημμύρα ποὺ κατακλύζει
ἐδῶ καὶ κάμποσον καιρὸ τὸν τόπο μας, πολλὲς λιγο-
στὲς εἶναι οἱ εὐκαιρίες ὅπου αἰσθάνεται κανεὶς τὸν
ἑαυτοῦ ἀνγκασμὸν νὰ μιλήσῃ γιὰ ἓνα και-
νούριο βιβλίον. Τὰ περισσότερα βιβλία θὰ μπορού-
σαν καὶ νὰ μὴν ἰδοῦν τὸ φῶς δίχως νὰ ζημιωθῇ τί-
ποτα μ' αὐτὸ ἡ λογοτεχνία. Τὸ βιβλίον τοῦ Δήμου
Τανάλια δὲν ἀνήκει εὐτυχῶς σ' αὐτὴ τὴν κατηγο-
ρίαν. Βλέπω τοὺς καλοὺς μας φίλους ποὺ εἶναι συ-
νάμα καὶ τρομεροὶ αἰσθητικοὶ νὰ στραβομουτσουιά-
ζουν αὐτὸν πάλαι ὁ Παρορίτης στίς δόξας του.
Ἐνθουσιάζονται μὲ τὸν Τανάλια μόνο καὶ μόνο γιὰτὶ
τὸ βιβλίον του εἶναι σοσιαλιστικόν. Νὰ κρίνουμε τὴν
προτίμησίν μας, δὲν τὸ νομίζουμε ἠθικόν. Μὰ, τὸ δη-
λώσαμε πολλὰς φορὰς· εἴμαστε πρόθυμοι νὰ μὴν ἀρ-
νηθοῦμε τὸ ἔργο κανενός, φτάνει μόνο νὰ στηρίζεται
πάνω σὲ μιὰν εἰλικρίνεια, σὲ μιὰν ὠριμένην κοσμο-
θεωρίαν, ποὺ ἐμεῖς τὸ βρίσκουμε ὁρὸ ἀπαραίτητο γιὰ
ἓνα καλὸ ἔργο, σὲ μιὰν κοσμοθεωρίαν ποὺ νὰ μὲς δίνη
μιὰν ἐξήγησιν τῆς ζωῆς ἱκανοποιητικὴ καὶ σύμφωνη μὲ
τὰ πορίσματα τῆς νεώτερης ἐπιστήμης μακροῦ ἀπὸ
τὰ χιλιεσιπωμένα, τὰ ἀσυνάρτητα καὶ τὰ ἀντιφα-
τικὰ τῶν ἱεροφαντῶν τῆς αἰσθηματικῆς ἀναγούλας.
Ἔτσι ἐμεῖς ἐννοοῦμε τὴν τέχνη καὶ ἔτσι τὴν θέλουμε
καὶ μόνο μιὰ τέτοια τέχνη νομίζουμε πῶς μπορεῖ
νὰ ἱκανοποιήσῃ σήμερον τὴν ἐποχὴ τῆς ἀδυσώπητης
αὐτῆς ἀνάληψης τῆς ζωῆς, τίς λογοτεχνικὰ καὶ γενι-
κώτερα τίς πνευματικὰς ἀνάγκας τῆς χώρας μας. Ἄν
αὐτὴ ἡ ἀντίληψις δὲν ἱκανοποιεῖ τὴ νοσηρὴ αἰσθητικὴ
τῶν ἀδικιλλάχτων αἰσθητικῶν, λυπούμαστε πολλί.
Ἐμεῖς πιστεύουμε πῶς μπορεῖ ἓνα ἔργο νὰ συβιάσῃ
τίς ἀνάγκας τοῦ ὥραίου μὲ τὰ πορίσματα τῆς ἐπιστή-
μης. Τὸ πῶς θὰ γίνη αὐτὸς ὁ συβιασμός, αὐτὸ εἶναι
τὸ μυστικὸ τοῦ ἀληθινοῦ τεχνίτη. Αὐτὴ τὴν ἀπλὴ
ἀλήθειαν πρέπει νὰ τὴν χωνέψουνε τέλος πάντων οἱ
τεχνίτες μας ἃ θέλουμε νὰ ποχτήσουμε καὶ ἐμεῖς τέχνη
σοβαρὴ ποὺ νὰ μὴν εἶναι ἀπλῶς ἓνα ἄσκοπο συναρ-
μολόγημα λεξῶν, γεγονότων καὶ ἰδεῶν, ἀλλὰ θετικὴ
συνεισφορὰ στὴ δημιουργίαν ἐνὸς νέου πολιτισμοῦ, μὲς
καινούριας δηλαδὴ ζωῆς πάνω σὲ πρὶν γερά θεμέλια.

Νὰ γιὰτὶ μὲς χαροποιεῖ τὸ καινούριον βιβλίον αὐ-
τοῦ τοῦ Δήμου Τανάλια ποὺ ἔχουμε στὰ χέρια μας.
Ἀναπνέουμε. Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἐπὶ τέλους ποὺ βρέ-
θηκε καὶ ἓνας ἄνθρωπος νὰ μὲς εἰπῇ μὲ λόγια ὥρατα
γνωστὰ βέβαια πράγματα μὰ τόσο ἄγνωστα καὶ ἀκα-
τανόητα στὸν τόπον μας. Καὶ νὰ πῶς λύνεται τὸ αἰ-

στητικό πρόβλημα όταν ο συγγραφέας τύχη να είναι αληθινός καλλιτέχνης σαν τον Τανάλια. Το βιβλίο του είναι γεμάτο καινούρια επιστήμη με κι όμορφιά. Αυτό ζητούμε και χαίρομαστε που επιτέλους το βρίσκουμε. Είναι ένα έργο λυρικό δυνατής πνοής. 'Αρχίζει μ' ένα διάλογο του Προμηθέα, του 'Ιησού και του Μώμου. Τα πρόσωπα αυτά είναι απλά σύμβολα. 'Ο Προμηθέας είναι ο Νούς, ο 'Ιησούς ή Καρδιά, ο Μώμος ή φωνή της καινούριας 'Επιστήμης. Είναι οι απόπειρες που γίνανε για να μπει ο άνθρωπος ακριβώς στο νόημα της ζωής. 'Ο Προμηθέας βοηθούσε τους ανθρώπους να γνωρίσουνε τη ζωή, ο 'Ιησούς να την αισθανθούνε. Μά κι ο Ένας κι ο Άλλος παραγνωρίζανε ή αγνόησανε τη δύναμη των ύλικων όρων που επηρεάζουνε τη ζωή και της δίνουνε τη τελική διαμόρφωσή της. Αυτή τη θλιβερή αλήθεια αποκαλύπτει ο Μώμος με την πικρή σαρκαστική του φωνή ενώ ο Χριστός γέρνει το κεφάλι του πάνω στο Σταυρό όπου τονε σταυρώσανε. Στόν τόπο όπου άστραψε το φώς, το φώς τον Νού (Προμηθέας) και που τονε θέρμανε ο 'Ηλιος της 'Αγάπης ('Ιησούς) μια Πολιτεία άμαρτωλή γεννιέται. Είναι ή πόρνη πολιτεία των 'Ισχυρών και των Λίγων, είναι ή πόρνη θρησκεία, ή πόρνη τέχνη. Μια ζωή δυστυχίας, ψευτιάς και πίκρας που τηνε ζουγαφίζουνε τα τραγούδια των 'Ωκεανίδων, των Σεραφείμ, της Μάννας, Γ'ης, της Μάννας του Χριστού, και της Μαγδαληνής. 'Η άμαρτία, ή παραγνώριση δηλαδή των αληθινών αλύγιστων νόμων που κυβερνούνε τη ζωή, γεννάει την πόρνη. 'Η άμαρτία εκπορεύει την πολιτεία, τη θρησκεία, την τέχνη κ' ή πόρνη μεθυμένη από τους καπνούς της άμαρτίας που αναπνέει παντού, μαστιγώνει την πολιτεία μέσα σ'έναν τρελό, όργιαστικό χορό που τη ρήγει νεκρή. Πεθαίνει ή πόρνη, ή 'Αμαρτωλή Ζωή και στη θέση πουπέσε ή πόρνη έρχεται ύστερα ο Λαός για να βροντοφωνήσει ότι ή ζωή δεν είναι προνόμιο τω λίγων αλλά δικαίωμα των πολλών :

Ένα μεγάλο σπίτι είναι όλη ή Σφαίρα
κ' είναι όλοι άδέρφια, θεοί και κυβερνήτες
και και το πνέμα των ανθρώπων,
ή 'Αλήθεια, ή άρετή, το ώρατο,
είναι όλωνών χαρά κ' έργο όλωνών.

Μέσα από την αντίφαση τω φωνών ξεχωρίζει μια βαθιά και δυνατή φωνή 'Η φωνή του οδηγητή. 'Η μάζα χρειάζεται βέβαια τον οδηγητή της κι ούτε άποτελει αυτό καμιά άρνηση της αλήθειας ότι οι λαοί μοναχοί με τα ίδια τους τα χέρια δημιουργούνε την τύχη τους. Γιατί ο οδηγητής αυτός είναι ο φυσικός οδηγητής, είναι ή συνισταμένη όλων των ζω-

ών και πνευματικών ενεργειών ενός λαού.

Είναι ή ζωή ή με δίχως όνομα, δεν είναι ο διχτάτορας που θα υποτάξει κάθε άλλη θέληση στην αυθιρεσία του, ο μαστιγωτής και ο εκτελεστής, αλλά ο έντολοδύχος και ο εκτελεστής και ο ιθύντορας προς μια κατεύθυνση από την ίδια τη ζωή από πρώτα καθωρισμένη που του είναι άδύνατο κι ε θέλει να τηνε αλλάξει.

Ένας δεν είμαι ! Είμαι χιλιάδες !

Δεν είναι μόνο οι ζωντανοί που μ' ακολουθάνε
χιλιάδες πεθαμένοι μ' ακολουθάνε
κι αγέννητοι χιλιάδες μ' εύλογάνε !

Με το στόμα του μιλούνε οι άδυσσοι όλων των περασμένων αιώνων. 'Ο οδηγητής όραματίζεται τον καινούριο κόσμο, την καινούρια ζωή.

Δίνω μαχίρι στούς ανθρώπους !

Καθώ; το μτήγω μες τη Γ'ης,

της γίνεται άξονας Φωτιξ,

της νέας Ζωής, της νέας 'Αλήθειας

δθε περνάει γκαμίζει τα βασίλεια

του Μίσους, της Ψευτιξ; της 'Αδικιξ;

στηλώνονικς τετράπλατο, τετράφωτο

το Ένα βασίλειο της 'Αγάπης

της Παγκόσμικς 'Αγάπης το βασίλειο !

Ύστερα από μιάν άπειλητική στιγμή, σαν προάγγελο καταιγίδας, αρχίζει να χαράζει ένα φώς που όλο και δυναμώνει στη θέση ακριβώς όπου έπεσε ή πόρνη.

Είναι το γαλάζιο φώς της καινούριας ζωής που ο ποιητής και μαζί του όλα τα λευτερωμένα πνέματα, το βλέπουνε να ανατέλλει στη θέση όπου έπεσε ή πόρνη, στη θέση δηλαδή της άμαρτωλής πολιτείας, μέσα από τους κίτρινους καπνούς της άμαρτίας που ζώνουνε σήμερα όλη τη ζωή μας.

Αυτό σε μιάν πρόχειρη άνάλυση είναι το καινούριο αυτό έργο που έρχεται να τονώσει τη φτωχή μας φιλολογία χύνοντας καινούριο αίμα στις άναμικές της φλέβες. Ένα έργο μεγαλόπνευστο έπικης πνοής και μεγαλοπρέπειας, βγαλμένο από τη βαθιά παρατήρηση της ζωής, ζωογονημένο από το θερμό ήλιο της 'Αλήθειας. Μά συνάμα κ' ένα έργο πολιτισμένο, μπορεί να είπω, ραφιναρισμένο στη σκέψη και στο διαλεγο, που παρουσιάζει έτσι ξεχωριστό ένδιαφέρον στόν τόπο αυτό της χοντροκομμένης σκέψης και του πλαδαρού άνοόσιου διαλόγου. Ύστερα από το περίφημο έργο της Ρωσίδας Μαρίκς Κονοπνίτσκη «Προμηθέας και Σίφυρας», το «Φώς που καίει» είναι το πρώτο έργο αυτού του είδους που παρουσιάζεται στη φιλολογία μας. 'Αλλά ενώ τα δυο αυτά έργα μοιάζουνε στο εξωτερικό διάγραμμα, ή έσωτερική τους ουσία πα-

ρουσιάζεται ολότελα διαφορετική. Στόν «Προμηθέα και Σίσυφο» είναι ο άνθρωπος που δέ μπόρεσε να έχτιμήσει τί αξίζει το φώς που του χάρισε ο Προμηθέας, κ' έτσι πυρπολεί και καταστρέφει με τὰ ἴδια του τὰ χέρια τὴν Πολιτείαν, ἐνῶ στὸ «Φῶς που κίσει» είναι ο άνθρωπος που βγαίνει μέσα ἀπὸ τὰ ἐρείπια τῆς ἀμπερωλῆς πολιτείας γιὰ νὰ χαιρετίσει τὸ καινούριο φῶς. Ἡ διαφορὰ ἡ ιδεολογικὴ και με ὅλη τὴν ομοιότητα τῆς ἐξωτερικῆς μορφῆς, εἶναι μεγάλη και θεμελιώδεια.

Σημειώνουμε με ἐξωτερικὴ ἱκχυνοποίηση τὸ γεγονός ὅτι και ἡ δική μας λογοτεχνία ἀρχίζει νὰ μελετᾷ τὸ πρόβλημα τῆς Ζωῆς ἀπὸ μιὰν καινούρια, τὴ μόνη ἀληθινὴ ἀποψη, τὴν ἀποψη δηλαδή πὼς τίποτα οὔτε ἔγινε οὔτε γίνεται στὸν κόσμον πού νὰ μὴν ἔχη τὴ βάση του κυρίως στὸς ὕλικούς, δηλαδή οἰκονομικούς ὁρους. Αὐτὴ εἶναι ἡ διαμικντένια ἀρχὴ πού ἀπάνω σ' αὐτὴ θὰ θεμελιωθῇ ἡ καινούρια Τέχνη. Με τὸ φῶς τῆς θὰ μπορούμε νὰ ἰδοῦμε βαθύτερα τὴ Ζωὴ μας πού σήμερον δὲν τὴν γνωρίζουμε πρὸς μόνο τὴν ἐπιφάνειά τῆς. Ὁ Τανάλιας κάνει ἕνα βῆμα στὸν καινούριο δρόμον κ' ἕνα βῆμα γενναίον μάλιστα. Βέβαια δὲν ἀποδείχνει τὸ θέμα του σ' ἕνα ἔργο συνθετικό, παρμένο μέσα ἀπὸ τὴ Ζωή. Τὸ ἔργο του παραμένει σὰ μιὰ φιλοσοφία και σὰν ἕνα μεγαλόπνευστο κήρυγμα πάνω στὸ φαινόμενο τῆς Ζωῆς. Μὰ εἶναι ἕνα κήρυγμα ποιητικό, μέσα στὰ σύνορα τῆς ποιητικῆς τέχνης. Στίχοι σφιχτοί, μεστοί, δυνατοί, προζα πολιτισμένη πού θυμίζει Φλωμπέρ ἢ Ἀνατόλ Φράνς. Τὸ τραγούδι τῆς «Μάννας τοῦ Χριστοῦ» γιοματὸ πάθος με τίς παροξύνοντες ρίμες του πού μοιάζουν σὰ λυγμοί. Κ' ἔπειτα τὸ σκληρὸ μπιστόγωμα τῆς ἀμπερωλῆς Πολιτείας ἀπὸ τὴν Πόρνη πὼς χαράζει κίμακτρες λουρίδες πάνω στὸ σάπιο κορμί τῆς.

Ἐγὼ και ἡ Τέχνη, πού χωρίζω,
ἀντὶς νὰ ἐνώνω τοὺς ἀνθρώπους,
και πού ἀνσταίνω μέσα ἀπὸ τοὺς τάφους
παλιές ἰδέες, πούχουν πεθάνει,
χτυπώντας τὰ φτερά τοῦ πνεύματος
ὀπίσω, ὀπίσω, ὀπίσω.
● σκοτώνοντας τὴ Ζωὴ και τὴ λαχτάρ τῆς
γιὰ φῶς, γιὰ λευτεριά, γι' Ἀνέσπμα!

Ἡ γλώσσα τοῦ ἔργου δημοτικὴ θὰ κέρδιζε περισσότερο ἢ λίπανε καμπόσοι τύποι ἀπὸ τὴν καθαρύουσα πού τὴν ἀσκημίζουσε.

ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΡΟΡΙΤΗΣ

ΓΙΑ ΤΟ "ΩΡΑΙΟΝ ΠΑΡΕΛΘΟΝ,"

Φίλιππε Ταγκόπουλε,

Στὸ ἄρθρον πού μου ἔκαμες τὴν τιμὴ νὰ ἀναδημοσιεύσης ἀπὸ τὸν «Παντογνώστη» («Τὸ Ὁραῖον Περελθόν») εἶχαν γίνει μερικὰ τυπογραφικὰ λάθη, πού πέρασαν φυσικά και στὴν ἀναδημοσίευση. Στεφανίδης π.χ. ἀντὶ Στεφανίδης, 1870 ἀντὶ 1890, ἀποψία ἀντὶ ὀψία κλ. Ἀλλὰ τὸ σημαντικώτερον—και γι' αὐτὸ κυρίως σοῦ γράφω,—εἶνε καὶ πού μιλῶ γιὰ τὸ τετράστιχο τοῦ Μπάμπη Ἀννίνου και φαίνεται νὰ τὸ λέω ἀδύνακτον μέχρι σήμερον, ἐνῶ ἤθελα νὰ πῶ ἀδύνακτον. Παρκακλῶ λοιπὸν νὰ διορθωθῇ.

Ὅσο γιὰ τὰ σχόλια σου και τὸ καποινὸ σημείωμα, με τὴν εὐκαιρίαν αὐτὴ σὲ πληροφορῶ 1) πὼς γιὰ τὸ μεγχετὸ τοῦ Παλαμᾶ ποτὲ δὲν εἶχα τὴν ἐνκντία γνώμη και 2) πὼς πολλὰ γυρεύεις ἀπὸ τοὺς σημερινούς νέους, ἀνίκανους γενικά γιὰ κάθε ἔρευνα, μελέτη και συγκέντρωση, προπάντων σ' ὅτι ἀφορᾷ τὴ Νεοελληνικὴ ἱεζογραφία. Πιστὲ δὲν ξεχνῶ τί μου ἔγραψες μιὰ φορὰ ἕνας ἀπ' αὐτούς: «Ἦθελα πολὺ νὰ κάμω μιὰ διάλεξη γιὰ τὸ Ἔργο σας, μὰ πού νὰ τὸ βρῶ και νὰ τὸ μελετήσω σκορπισμένο σὲ τόσες ἐφημερίδες και περιοδικὰ; Θὰ ἤθελα ἔξη μῆνες!» Ἀκούς ἐσύ; Ὁ νεκρὸς ἐσχεδιάζε μελέτη γιὰ τὸ ἔργο ἐνὸς συγγραφέα πού 35 ὀλάκαια χρόνια στάθηκε ὁ γονιμώτερος ἴσως διηγηματογράφος, μυθιστοριογράφος, δραματογράφος, κωμωδιογράφος, κριτικός και φιλολογικός χρονογράφος, και εἶχε τὴν ἀξίωση νὰ μὴ τοῦ στοιχίσῃ οὔτε ἔξη-μηνῶν ἐργασία!

Κι' ἔτσι ὅλοι τοὺς σχεδόν. Τελευταῖα στὴν Πόλη, νέος λόγιος, μιλῶντας γιὰ τὴν σύγχρονη μας διηγηματογραφία, ἔλεγε πὼς τὸ διήγημά μου «Πετρίες στὸν Ἥλιον» εἶναι «ὁ μόσι πού ἔχει ἐνδιαφέρον στὴν ὑπόθεση»! ! Μένει τώρα ἀμφιβολία, πὼς ὁ κριτικός αὐτὸς μιλοῦσε χωρὶς νὰ ἔχη διαβάσει οὔτε τὸ ἕκαστο ἀπ' ὅ,τι ἔπρεπε; Και μένει ἀμφιβολία, πὼς οἱ περισσότεροι ἀπ' αὐτούς πού κρίνουν τάχα τὸ ἔργο μου, δὲν ξέρουν οὔτε τοὺς κυριώτερούς του σταθμούς, ἄλλοι σταματισμένοι στὰ παλιὰ κι' ἄλλοι κατὰ τύχη διαβάζοντες κανένα καινούργιο;

Κι' αὐτὸ πού γίνεται με μένα, γίνεται φυσικά μ' ὅλους ὅσοι ἔχουν ἕνα ἔργο πολυχρόνιον, πολυσύνθετο, ποικίλον κ' ἐξελιγμένο, πού γιὰ νὰ κριθῇ, ἀπαιτεῖ ἔρευνα, συγκέντρωση, μελέτη. Τέτοια πράγματα δὲν διαθέτουν οἱ νέοι μας, ὥστε μὴν ἐλπίσῃς πὼς κανένας ἀπ' αὐτούς, θὰ ξεθάψῃ τοὺς θησαυρούς, πού ἀντίκρυσε με «ἔλιγγο» στίς ἱεβλισθήκες. Κάποιος παλιός, σὰν και σένα ἢ σὰν ἐμένα, θὰ τὸ κάμῃ κι' αὐτό ἢ κάποιος ἀπὸ τοὺς ἐρχόμενους...

25/10/22

Δικός σου

Γρ. Ξενόπουλος.